

<p>disputants-חולקים</p> <p>central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>story-מעשה</p> <p>key-מקרא:</p>		<p>statement-מימרא</p> <p>challenge-קושיא</p> <p>question-שאלה</p> <p>answer-תירוץ</p> <p>proof-ראיה</p>																				
<p>נזיר-הריני נזיר</p> <p>מימרא</p>		<p>מאן דאמר</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ																		
נזיר שכלו לו ימיו - לוקה על הטומאה, ואינו לוקה על התגלחת ולא על היין.		ר' יוסי ברבי חנינא:																			יד:	
מאי שנא טומאה דלקי?																					יד:	
דאמר קרא: (במדבר ו) כל ימי הזיורו לה, לרבות ימים שלאחר מלאת כימים שלפני מלאת																					יד:	
אי הכי, אתגלחת נמי ליהיב, דהא אמר רחמנא: (במדבר ו) כל ימי נדר נזרו תער לא יעבור על ראשו, לעשות ימים שלאחר מלאת כימים שלפני מלאת ותו, (במדבר ו) כל ימי נזרו מכל אשר יעשה מגפן היין - לעשות ימים שלאחר מלאת כימים שלפני מלאת																						יד:
שאני הכא, דאמר רחמנא: וטמא ראש נזרו, מי שנזרו תלוי לו בראשו.																						טו:
נזיר שכלו לו ימיו - אסור לגלח ולשתות יין ולטמא למתים, ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים - ה"ז סופג את הארבעים		מיתבי:																				טו:
תיובתא.																						טו:
הריני נזיר לכשיהא לי בן ונזיר מאה יום, נולד לו בן עד שבעים - לא הפסיד כלום, לאחר שבעים - סותר שבעים, שאין תגלחת פחות משלשים יום.																						טו:
יום שבעים עולה לכאן ולכאן.		רב:																				טו:
נולד לו עד שבעים - לא הפסיד כלום		תנן:																				טו:
ואי סלקא דעתך עולה לכאן ולכאן, איתגוריי מיתגך																						טו:
אלא, בדין הוא דלא ליתני עד שבעים, ומשום דקתני סיפא אחר שבעים - סותר שבעים, קתני רישא שבעים.																						טו:
נולד אחר שבעים - סותר שבעים		ת"ש מסיפא:																				טו:
מאי אחר? אחר אחר.																						טו:
אבל אחר ממש מאי? הכי נמי דלא סתר																						טו:
אי הכי, מאי איריא דתני נולד עד שבעים לא הפסיד כלום? אפי' אחר שבעים נמי, הא אמרת לא סתר																						טו:
אלא ש"מ אחר ממש, וכן מתני' לרב שמע מינה.																						טו:
ורב כמאן אמרה לשמעתי?																						טו:
אילימא כאבא שאול																						טו:
הקובר את מתו שלשה ימים קודם לרגל - בטלה ממנו גזירת שבעה, שמנה ימים קודם לרגל - בטלה ממנו גזירת שלשים, ומותר לספר ערב הרגל, ואם לא סיפר ערב הרגל - אסור לספר אחר הרגל		דתנן: [ת"ק]																				טו:
אפי' לא סיפר קודם הרגל - מותר לספר אחר הרגל, שכשם שמצות שלשה מבטלת גזירת שבעה, כך מצות שבעה מבטלת גזירת ל'		אבא שאול:																				טו:
מ"ט דאבא שאול? לאו משום דקסבר: שביעי עולה לכאן ולכאן																						טו:
דלמא עד כאן לא קאמר אבא שאול - אלא באבילות ז' דרבנן, אבל בנזיר דאורייתא לא																						טו:
אלא רב דאמר כר' יוסי																						טו:
שומרת יום כנגד יום, ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואח"כ ראתה - הרי זו אינה אוכלת, ופטורה מלעשות פסח שני		דתניא, ר' יוסי:																				טו:
מ"ט דר' יוסי? לאו משום דקסבר: מקצת היום ככולו.																						טו:
ממאי? ודלמא משום דקסבר: מכאן ולהבא הוא מטמא																						טו:
ומי סבר ר' יוסי הכי?																						טו:
זב בעל שתי ראיות ששחטו וזרקו עליו בשביעי, וכן שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה, ואח"כ ראו, אע"פ שמתמאין משכב ומושב למפרע - פטורין מלעשות פסח שני		והתניא, ר' יוסי:																				טו:
מאי למפרע? מדרבנן.																						טו:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא	מאן דאמר													
מי שאמר הריני נזיר - מגלה יום שלשים ואחד, ואם גילה ליום שלשים - יצא												■	טז.	מ
הריני נזיר שלשים יום, אם גילה ליום שלשים - לא - יצא.												■	טז.	
מי שנזר שתי נזירות - מגלה את הראשונה יום שלשים ואחד ואת השניה יום ששים ואחד, ואם גילה את הראשונה יום שלשים - מגלה את השניה יום ששים, ואם גילה יום ששים חסר אחד - יצא												■	טז.	
על מי שנזר שתי נזירות, שאם גילה את הראשונה יום שלשים - מגלה את השניה ליום ששים, ואם גילה ליום ששים חסר אחד - יצא, שיום של שלשים עולה לו מן המנין.	וזו עדות העיד רבי פפיס:											■ ■	טז.	
מי שאמר הריני נזיר, נטמא יום שלשים - סותר את הכל	[ת"ק]											◆ ■	טז.	
אינו סותר אלא שבעה.	רבי אליעזר:											◆ ■	טז.	
הריני נזיר שלשים יום, נטמא יום שלשים - סותר את הכל.												■	טז.	
הריני נזיר מאה יום, נטמא יום מאה - סותר את הכל	[ת"ק]											◆ ■	טז.	
אינו סותר אלא שלשים	רבי אליעזר:											◆ ■	טז.	
נטמא יום מאה ואחד - סותר שלשים יום	[ת"ק]											◆ ■	טז.	
אינו סותר אלא שבעה.	רבי אליעזר:											◆ ■	טז.	
מי שאמר הריני נזיר, ונטמא יום שלשים - סותר את הכל	[ת"ק]											◆ ■	טז.	ג
אינו סותר אלא שבעה	רבי אליעזר:											◆ ■	טז.	<
כל אחר מלאת - שבעה סותר.	קסבר ר"א:											■ ◇	טז:	
הריני נזיר שלשים יום, ונטמא יום שלשים - סותר את הכל												■	טז:	<
לא פליג ר"א, דאמר שלימין.												■ ◇	טז:	
הריני נזיר מאה יום, ונטמא יום מאה - סותר את הכל	[ת"ק]											◆ ■	טז:	<
אינו סותר אלא שלשים	רבי אליעזר:											◆ ■	טז:	<
וכלה כדהוינן בה אליבא דבר פדא ורב מתנא.												■ ◇	טז:	
מי שנזר והוא בבית הקברות, אפ"ה היה שם ל' יום - אין עולין לו מן המנין, ואינו מביא קרבן טומאה.												■	טז:	מ
יצא ונכנס - עולין לו מן המנין, ומביא קרבן טומאה	[ת"ק]											◆ ■	טז:	
לא בו ביום, שנאמר: (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו, עד שיהו לו ימים ראשונים.	רבי אליעזר:											◆ ■	טז:	
מי שנזר והוא בבית הקברות, ר' יוחנן אמר: נזירות חלה עליו	איתמר: [רבי יוחנן]											◆ ■ ◇	טז:	
אין נזירות חלה עליו.	ריש לקיש:											◆ ■ ◇	טז:	
ר' יוחנן אמר נזירות חלה עליו	[רבי יוחנן]											■	טז:	<
מיתלא תליא וקיימא, כיון דמשכחא טהרה חיילא	סבר: [רבי יוחנן]											■ ◇	טז:	
אין נזירות חלה עליו	ריש לקיש:											■	טז:	<
אי הדר ואמר חיילא עליה, ואי לא - לא.	[ריש לקיש]											■ ◇	טז:	
מי שנזר והוא בבית הקברות, אפ"ה היה שם שלשים יום - אין עולין מן המנין, ואינו מביא קרבן טומאה	איתיביה ר' יוחנן לר"ל:											■ ◇	טז:	
קרבן טומאה הוא דלא מייתי, הא מיחל חיילא עליה												■	טז:	

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key-מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
נזיר-מי שאמר	מימרא	מאן דאמר														
אינו בתורת טומאה, ואינו בתורת קרבן.	א"ל: [ריש לקיש]															טז:
מי שהיה טמא ונזר - אסור לגלח ולשתות יין וליטמא למתים, ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים - ה"ז סופג את הארבעים	איתיביה: [רבי יוחנן]															טז:
אי אמרת בשלמא חיילא, היינו טעמא דסופג את הארבעים, אלא אי אמרת לא חיילא, אמאי סופג את הארבעים?																טז:
הכא במאי עסקינן - ביוצא ונכנס.																יז:
אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא, אלא טמא שנזר - שביעי שלו עולה לו למנין, ונזיר טהור שנטמא - אין שביעי שלו עולה לו למנין	איתיביה: [רבי יוחנן]															יז:
ואי ס"ד לא חיילא, אמאי עולה לו מן המנין?																יז:
מיחל כ"ע לא פליגי דחיילא, אלא כי פליגי - למלקי	מר בר רב אשי:															יז:
כיון דחיילא לקי	רבי יוחנן סבר:															יז:
לא לקי וחיילא.	ור"ל סבר:															יז:
מי שנזר והוא בבית הקברות, אפילו היה שם שלשים יום - אין עולין לו מן המנין, ואינו מביא קרבן טומאה	איתיביה ר' יוחנן לר"ל:															יז:
קרבן טומאה הוא דלא מייית, הא מילקי לקי עליה																יז:
בדין הוא דליתני אינו לוקה, אלא משום דקא בעי למיתנא סיפא:																יז:
יצא ונכנס - עולה לו מן המנין ומביא קרבן טומאה	[סיפא]															יז:
אינו מביא קרבן טומאה.	תנא רישא:															יז:
אין בין טמא שנזר לנזיר טהור שנטמא, אלא שטמא שנזר - שביעי שלו עולה לו מן המנין, ונזיר טהור שנטמא - אין שביעי שלו עולה לו מן המנין	ת"ש:															יז:
הא למלקות - זה וזה שוין																יז:
לא, לתגלחת זה וזה שוין.	א"ל: [ריש לקיש]															יז:
אבל לענין מלקות מאי? זה לוקה וזה אינו לוקה, ליתנייה																יז:
בתקנתיה קא מיירי, בקלקוליה לא קא מיירי.																יז:
מי שהיה טמא ונזר - אסור לגלח ולשתות יין, ואם גילח ושתה יין ונטמא למתים - הרי זה סופג את הארבעים	תא שמע:															יז:
תיובתא.																יז:
נזר והוא בבית הקברות, מהו? בעי שהייה למלקות או לא?	בעי רבא:															יז:
היכי דמי?																יז:
אילימא דאמרי ליה לא תינזור																יז:
למה לי שהייה? נזיר טהור מאי טעמא לא בעי שהייה? דקא מתרי ביה, ה"נ קא מתרי ביה																יז:
אלא, כגון שנכנס בשידה תיבה ומגדל ובה חבירו ופרע מעליו מעזיבה																יז:
כי גמירין שהייה - בבית המקדש, אבל אבראי לא, או דלמא לא שנא?																יז:
תיקו.																יז:
נזר והוא בבית הקברות, טעון גילוח או לא? כי בעי תגלחת טהור שנטמא - דקא מטמא לנזירותיה, אבל טמא שנזר לא, או דלמא לא שנא?	בעי רב אשי:															יז:
מי שנזר והוא בבית הקברות, אפילו היה שם שלשים יום - אינו עולה מן המנין, ואינו מביא קרבן טומאה	ת"ש:															יז:

<p style="text-align: center;"> disputants- חולקים ◊ central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה ◊ insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת- < story- מעשה- O </p>		<p style="text-align: center;"> statement- מימרא ■ challenge- קושיא- ^ question- שאלה- ^ answer- תירוץ- ! proof- ראיה- ■ </p>															
<p style="text-align: center;"> נזיר-מי שאמר מימרא </p>		<p style="text-align: center;"> מאן דאמר </p>		<p style="text-align: center;">א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ</p>													
ומשכחת לה, כגון שנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי, כיון דלא יצא שעה הראויה להביא קרבן - אינו חייב אלא קרבן אחד דאי תימא רבי היא, אי דנטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי - כולוהו טומאה אריכתא היא, ואי דנטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני - הרי יצתה שעה שראויה להביא קרבן.																	יה.
מאי טעמא דרבי?																	ית.
אמר קרא: (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש, והדר וקדש את ראשו	[רבי]																יה.
ורבי יוסי ברבי יהודה?																	ית.
אם כן, לימא קרא וקדש את ראשו, ביום ההוא למה לי? אם אינו ענין לשמיני תנהו ענין לשביעי.	[ר' יוסי בר' יהודה]																יה.
ורבי נמי הכתיב: ביום ההוא																	ית:
ההוא להכי הוא דאתא, לומר לך, אע"פ שלא הביא קרבנותיו.	אמר לך רבי:																יה:
ורב חסדא, מאי דוחקיה לאוקמיה כר' יוסי ברבי יהודה? לוקמה כגון דנטמא דחזיא בליל שמיני, ורבי היא																	יה:
מדלא מוקים לה כרבי, לימא קסבר: ליליא לאו מחוסר זמן הוא																	יה:
הא בהא תליא, אי אמרת ליליא מחוסר זמן, אימת מיחזי לקרבן? לצפרא, נזירות נמי לא חיילא עד צפרא ואי אמרת ליליא אינו מחוסר זמן, נזירות טהרה חיילא מאורתא.	רב אדא בר אבהו:																יה:
נטמא בשביעי וחזר ונטמא בשביעי - אינו מביא אלא קרבן אחד.	גופא:																יה:
נטמא בשמיני וחזר ונטמא בשמיני - מביא קרבן על כל אחד ואחד																	יה:
מתחיל ומונה מיד, דברי ר' אליעזר	[רבי אליעזר]																יה:
קרבן אחד על הכל, עד שיביא חטאתו. הביא חטאתו ונטמא והביא חטאתו ונטמא - מביא קרבן על כל אחד ואחד. הביא חטאתו ולא הביא אשמו - מונה	הכמים:																יה:
כשם שחטאתו עיכתו, כן אשמו מעכבו.	ר' ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:																יה:
בשלמא לרבי אליעזר, אמר קרא: (במדבר ו) וקדש את ראשו ביום ההוא, אע"פ שלא הביא קרבנותיו ורבנן ההוא - אע"פ שלא הביא אשמו אלא רבי ישמעאל, ההוא למה לי?																	יה:
ההוא - אע"פ שלא הביא עולתו.	אמר לך: [רבי ישמעאל]																יה:
ורבנן?																	יה:
עולה לא בעי מיעוטא, דורון בעלמא הוא.	[רבנן]																יה:
מאי טעמיהו דרבנן?																	יה:
(במדבר ו) והזיר לה! את ימי נזרו והביא כבש בן שנתו לאשם - מה ת"ל? לפי שמצינו שכל אשמות שבתורה שהן מעכבין, יכול אף זה מעכבו? ת"ל: והזיר והביא, אע"פ שלא הביא הזיר	דתניא:																יה:
והזיר והביא - אימתי הזיר? בזמן שהביא.	רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה:																יש.
מאן תנא להא דת"ר:																	יש.
אשה שנדרה בניזיר ונטמאה, ואח"כ הפר לה בעלה - מביאה חטאת העוף ואינה מביאה עולת העוף?	[ת"ר]																יש.
ר' ישמעאל היא.	רב חסדא:																יש.
מאי קסבר?																	יש.
אי קסבר בעל מיעקר עקר																	יש.
חטאת העוף נמי לא לייתן																	יש.
אי קסבר בעל מיגז גיז																	יש.
עולת העוף נמי לייתן																	יש.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story		statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof		Talmud Navigator																							
מקרא-key:	נזיר-מי שאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ					
	לעולם קסבר בעל מיעקר עקר, ור' ישמעאל סבר לה כר' אלעזר הקפר																									יט.	
	מה ת"ל: (במדבר ו) וכפר עליו מאשר חטא על הנפש? וכי באיזו נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין, וק"ו: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה.	דתניא: ר' אלעזר הקפר ברבי:																									יט.
	והא בניזיר טמא כתיב, ואנן אפילו נזיר טהור קאמרינן																										יט.
	נזיר טהור נמי חוטא הוא, והיינו טעמא דכתיב בניזיר טמא, הואיל ושנה בחטא.	קסבר ר' אלעזר הקפר:																									יט.
	יצא ונכנס - עולין לו מן המנין.																										יט.
	קתני עולין לו מן המנין, משום דיצא חל עליה נזירות?																										יט.
	כגון שיצא והזה ושנה וטבל.	שמואל:																									יט.
	אלא נכנס הוא דעולין לו מן המנין, לא נכנס אין עולין לו מן המנין?																										יט.
	לא מיבעיא קאמר, לא מיבעיא יצא, אלא אפילו נכנס - עולין לו מן המנין.																										יט.
	מ"ט לא מפרשת לן כהלין מילי?	רב כהנא ורב אסי לרב:																									יט.
	אמינא דלמא לא צריכיטו.	אמר להון: [רב]																									יט.
	לא בו ביום, שנאמר: (במדבר ו) והימים הראשונים יפלו, עד שיהיו ימים ראשונים.	רבי אליעזר:																									יט.
	לא אמר רבי אליעזר אלא בטמא שנזר, אבל בניזיר טהור שנטמא, אפילו יום אחד - סותר.	עולא:																									יט.
	מ"ט דר"א? אמר קרא: (במדבר ו) כי טמא נזרו, משום דבטומאה נזר.	רבא:																									יט.
	הריני נזיר מאה יום ונטמא בתחלת מאה, יכול יהא סותר? ת"ל: והימים הראשונים יפלו, עד שיהיו לו ימים ראשונים, וזה אין לו ראשונים.	איתיביה אביי:																									יט.
	נטמא בסוף מאה, יכול יהא סותר? ת"ל: והימים הראשונים יפלו, מכלל דאיכא אחרונים, וזה אין לו אחרונים.																										יט.
	נטמא ביום מאה חסר אחת, יכול לא יהא סותר? ת"ל: והימים הראשונים יפלו, מכלל דאיכא אחרונים, וזה יש לו ראשונים ואחרונים.																										יט.
	והא בטמא שנזר לא מצית אמרת, מדקתני הריני נזיר מאה ונטמא בתחלת מאה, וקתני: עד שיהיו לו ימים ראשונים.																										יט.
	תיובתא.																										יט.
	הלין ימים דקאמרינן, דנפק חד ומתחילין תרין, או דלמא דנפקין תרין ומתחילין תלתא?	רב פפא לאביי:																									יט.
	לא הוה בדיה אתא שייליה לרבא	[אביי]																									יט.
	יפלו כתיב.	א"ל: [רבא]																									יט.
	ואיצטריך למיכתב ימים, ואיצטריך למיכתב יפלו דאי כתב רחמנא ימים ולא כתב יפלו, ה"א עד דנפקין תרין ועיילין תלתא, כתב רחמנא יפלו ואי כתב יפלו ולא כתב ימים הוה אמינא אפילו חד, כתב רחמנא ימים.																										יט.
	מי שנזר נזירות הרבה והשלים את נזירותו, ואח"כ בא לארץ, בש"א: נזיר שלשים יום	[בית שמאי]																									יט.
	נזיר בתחלה.	בית הלל:																									יט.
	מעשה בהילני המלכה שהלך בנה למלחמה, ואמרה אם יבוא בני מן המלחמה בשלום אהא נזירה שבע שנים, ובא בנה מן המלחמה והיתה נזירה שבע שנים, ובסוף שבע שנים עלתה לארץ, והזרוה ב"ה שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות, ובסוף שבע שנים נטמאת, ונמצאת נזירה עשרים ואחת שנה.																										יט.
	לא היתה נזירה אלא ארבע עשרה שנה.	רבי יהודה:																									יט.
	קתני רישא, בית שמאי אומרים: נזיר שלשים יום,	[בית שמאי]																									יט.
	נזיר בתחלה	בית הלל:																									יט.
	לימא בהא קמיפלגי																										יט.

disputants-חולקים ♦ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה O	statement-מימרא ■ challenge-קושיא & question-שאלה ^ answer-תירוץ ! proof-ראיה ■
--	--

		Talmud Navigator									
		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
נוזיר-מי שאמר	מאן דאמר										
מימרא	מאן דאמר										
ארץ העמים משום גושה גזרו עליה	דבית שמאי סברי:									■	⋄
משום אורא גזרו עליה	ובית הלל סברי:									■	⋄
לא, דכולי עלמא משום גושה גזרו עליה										!	⋄
בסתם נזירות קניסנא	וב"ש סברי:								♦	■	!
כי קניסנא - בתחילת נזירות.	וב"ה סברי:								♦	■	!